

Страсбург, 19.1.2016 г.
COM(2016) 6 final

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА

**относно прилагането на Рамково решение 2009/315/ПВР на Съвета от 26 февруари
2009 г. относно организацията и съдържанието на обмена на информация,
получена от регистрите за съдимост, между държавите членки**

ВЪВЕДЕНИЕ

В европейското пространство на свобода, сигурност и правосъдие трябва да се положат всички усилия, за да се гарантира ефективен европейски отговор на престъпността, и по-специално на тежката трансгранична престъпност и тероризма. Европейската програма за сигурност¹ подчертава необходимостта от максимално използване на мерките на ЕС за обмен на информация и оперативно сътрудничество.

Бързият и ефикасен обмен между компетентните органи на държавите членки на информация, получена от регистрите за съдимост, е важен, ако трябва да се избегне националните съдилища постановяват присъди единствено на базата на минали присъди, вписани в националните регистри за съдимост, без да разполагат с информация за присъдите, постановени в други държави членки, като по този начин позволяват на престъпниците да избягат от миналото си, като се придвижват между държавите членки. Рамково решение 2008/675/ПВР² изисква от държавите членки да гарантират, че предишните присъди се вземат под внимание в хода на наказателното производство.

Рамково решение 2009/315/ПВР на Съвета относно организацията и съдържанието на обмена на информация, получена от регистрите за съдимост, между държавите членки³ (наричано по-нататък „Рамковото решение“) има за цел да отстрани тези недостатъци, като предвижда, че информацията за предишни наказателни присъди, постановени в ЕС по отношение на граждани на ЕС, е на разположение на всички съдилища и правоприлагащи органи на държавите членки за целите на наказателното производство в досъдебната и съдебната му фаза и за изпълнението на присъдата. Като налага поредица от задължения на осъждащата държава членка и на държавата членка, чийто гражданин е осъденият, Рамковото решение гарантира, че всяка държава членка може да предостави изчерпателна и пълна информация по отношение на досиетата за съдимост на своите граждани при поискване от друга държава членка. Рамковото решение се основава на принципа, че всяка държава членка съхранява информация за всички присъди срещу своите граждани, включително тези, постановени в други държави членки. Обменът на информация се организира на децентрализиран принцип между централните органи, определени от държавите членки, за целите на наказателно производство или за други цели, в съответствие с националното право. По този начин Рамковото решение допринася за прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебните решения по наказателни дела и също позволява на националните органи да получават информация от регистрите за съдимост, която може да бъде от значение в някои сфери (напр. наемане за работа с деца).

Рамковото решение предоставя основа за компютъризирана система, която да позволява по-лесно и бързо предаване на информация за осъдителни присъди. Европейска информационна система за регистрите за съдимост (ECRIS) бе създадена с Решение 2009/316/ПВР⁴ на Съвета и функционира от април 2012 г. Понастоящем 25

¹ COM(2015) 185 final.

² Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 г. за вземане предвид присъдите, постановени в държавите — членки на Европейския съюз, в хода на новообразувани наказателни производства (ОВ L 220, 15.8.2008 г., стр. 32).

³ ОВ L 93, 7.4.2009 г., стр. 23.

⁴ Решение 2009/316/ПВР на Съвета за създаване на Европейска информационна система за съдимост (ECRIS) в изпълнение на член 11 от Рамково решение 2009/315/ПВР (2009/316/ПВР), прието на 6 април 2009 г. (ОВ L 93, 7.4.2009 г., стр. 33).

държави членки осъществяват обмен на информация чрез ECRIS⁵. Годишният обем на обменената информация до края на 2015 г. надвиши 1,8 милиона съобщения (включително нотификации, искания и отговори на искания). Средно всеки месец се внасят над 24 000 искания, като над 30 % от тях водят до положителен резултат в системата⁶.

ОЦЕНКА НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО

В съответствие с член 13 от Рамковото решение, 22 държави членки предадоха на Комисията текстовете на националните си закони за транспониране:⁷ AT, BE⁸, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK и UK. Настоящият доклад се основава на разпоредбите за транспониране на тези държави членки. Съответно терминът „всички държави членки“, използван в настоящия доклад, се отнася до държавите членки, които са нотифицирали транспонирането в националното си законодателство.

Шест държави членки (DK, EL, IE, IT, MT и RO) все още не са я уведомили за мерките, които са предприели за транспониране на задълженията, поети по Рамковото решение, но пет от тях (DK, EL, IE, IT и RO) обменят информация от регистрите за съдимост чрез системата ECRIS.

Държавите членки възприеха различни подходи за транспониране на Рамковото решение в националното си законодателство. AT, BG, CZ, DE, FR, HU, SE и SK са изменили редица свои национални закони; EE, NL, PL и PT са изменили законите си за регистрите за съдимост. В допълнение към тези изменения FI и BE, приеха или предложиха отделни актове за изпълнение. ES и LU приеха единствено отделен акт за изпълнение. HR, LT и LV приеха ново законодателство, уреждащо въпросите, засягащи досиетата за съдимост като цяло и някои конкретни подзаконови актове. Две държави членки приеха по-широко по обхват ново законодателство (SI: закон за международното сътрудничество по наказателноправни въпроси; UK: закон за наказателното право и защитата на личните данни). В CY, текстът на Рамковото решение бе пряко включен в националното право.

В съответствие с член 10, параграф 3 Протокол № 36 относно преходните разпоредби, приложен към Договора за Европейския Съюз (ДЕС) и Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), правомощията на Комисията по член 258 от ДФЕС са изцяло приложими от 1 декември 2014 г. Следователно, считано от тази дата, Комисията е в състояние да започне процедура за нарушение срещу държавите членки, които не са транспонирани или не са правилно транспонирани Рамковото решение.

⁵ В MT, PT и SI системата все още не действа.

⁶ Т.е. отговор, съдържащ една или повече присъди.

⁷ Редица държави членки изпратиха текста на националните си разпоредби на Комисията или на генералния секретариат на Съвета. Комисията изпрати две писма до държавите членки в тази връзка, на 22 април и 10 октомври 2014 г. Приложението към настоящия доклад съдържа преглед на датите, на които държавите членки са изпратили своите нотификации.

⁸ BE предостави на Комисията копие от проекта на акт за изпълнение, който ще завърши транспонирането.

1. Определение на „присъда“

Определението на „присъда“, предоставено в член 2, буква а) от Рамковото решение, обхваща само окончателни решения на наказателни съдилища, постановени срещу физическо лице във връзка с наказуемо деяние, доколкото този вид решения подлежат на вписване в регистрите за съдимост на осъждащата държава членка. „Регистър за съдимост“ означава националният регистър, в който се вписват тези присъди; държавите членки могат да имат няколко регистри. Държавите членки могат да постигнат двустранни или многостранни споразумения за разширяване на обхвата на обменяната информация в съответствие с член 12, параграф 5 от Рамковото решение.

Някои държави членки (AT, CY, CZ, FI, PL, PT, SK и UK) приеха определението, предоставено в Рамковото решение; за BG и HU този извод може да бъде направен от общия контекст на законодателството. В значителен брой държави членки (BE, DE, EE, HR, LU, NL, SE и SI), „присъда“ изглежда обхваща не само решенията на наказателни съдилища. Например, NL обменя също така решенията, взети от прокурор и, в някои случаи, съдебна информация относно разследвания или текущи дела. Няколко държави членки (ES, FR, LT и LV) не са предоставили изрично определение на това, което те считат за „присъда“ за целите на Рамковото решение.

2. Централни органи

В 17 държави членки (BE, BG, CZ, DE, EE, EL, ES, FI, FR, HR, IT, LU, NL, PL, PT, SI и SK), регистрите за съдимост се намират под ръководството на Министерството на правосъдието, а в 11 държави членки (AT, CY, DK, HU, IE, LT, LV, MT, RO, SE и UK) — под ръководството на Министерството на вътрешните работи. В министерствата на правосъдието повечето от държавите членки са определили своите централни служби „Съдимост“ за централни органи за целите на Рамковото решение; LU и SK определиха своите главни прокуратури за централни органи. В министерствата на вътрешните работи, държавите членки определиха съответните компетентни служби на полицията. В съответствие с член 3, параграф 1 от Рамковото решение две държави членки определиха повече от един централен орган на национално равнище: четири в случая на CY и два за CZ⁹.

3. Задължения на осъждащата държава членка

3.1. Вписване на информация относно националността на осъденото лице

Член 4, параграф 1 от Рамковото решение изисква всяка държава членка да гарантира, че при предоставянето им в регистъра ѝ за съдимост, всички постановени на нейна територия присъди срещу граждани на друга държава членка се придружават от информация за гражданството или гражданствата на осъденото лице. В противен случай осъждащата държава членка няма да бъде в състояние да предава информация на държавата членка, чийто гражданин е лицето, и принципът за централизиране на информацията на едно място не би сработил.

Почти всички държави членки (AT, BE, BG, CY, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SI, SK и UK) са въвели пряко гражданството в техните национални регистри за съдимост, чрез включване на информация за него в списъка на данните за самоличността на осъденото лице, които да бъдат вписани в регистрите за съдимост, и/или чрез въвеждането на разпоредба, която изрично да създаде такова задължение. В

⁹ Подобен списък на централните органи се съдържа в приложението.

CZ и SE това задължение не може да се изведе от общия контекст на законодателните актове.

HU, LU и NL вписват също така информацията относно предишни гражданства на лицата. NL въведе разпоредба, която предвижда, че в случай на промяна на гражданството на осъденото лице, информацията за това се предава между държавите членки.

3.2. Нотификации за присъди

Рамковото решение задължава осъждащата държава членка да изпрати информацията за присъдите, постановени на нейната територия („нотификации“) във възможно най-кратък срок на държавата членка, чийто гражданин е осъденото лице. Ако лицето има няколко гражданства, нотификацията следва да бъде изпратена до всички засегнати държави членки, дори ако осъденото лице е гражданин и на осъждащата държава членка.

Почти всички държави членки (AT, BE, BG, CY, CZ, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK и UK) транспонираха изцяло задължението за нотифициране. Повечето от тях посочиха, че нотификацията следва да бъде изпратена „незабавно“, „веднага“, „във възможно най-кратък срок“ или „при вписването в регистъра за съдимост“, а три държави членки въведоха конкретен краен срок за изпращане. Този срок варира от „най-късно на следващия работен ден“ (LT) и 10 дни (CZ) до два месеца след вписването на информацията в регистрите за съдимост (ES). Изглежда че DE и PT не са определили в законодателството си кога тези нотификации трябва да бъдат изпратени; на практика обаче DE се съобразява с изискването, посочено в член 4, параграф 2 на Рамковото решение.

Според член 11, параграф 1 от Рамковото решение, осъждащата държава членка следва да включи в своята нотификация до държавата членка по гражданство на лицето „задължителна“ информация относно осъденото лице, относно естеството на присъдата, информация за наказуемото деяние и съдържанието на присъдата. Тя следва също така да предаде „незадължителна“ информация, ако е вписана в регистрите за съдимост, и „допълнителна“ информация, ако е на разположение на централния орган. Въпреки че по-голямата част от държавите членки (AT, BE, BG, CY, DE, EE, ES, FR, HR, HU, LT, LU, NL, PL, PT, SI, SK и UK), вписват и предават цялата задължителна информация, в четири случая (CZ, FI, LV и SE) разпоредбите за прилагане са по-обща или включват някои конкретни условия. Например FI включва „дата, място и държава на раждане само при липса на „личен идентификационен код“, а в Латвия датата на раждане се включва само в отсъствието на такъв код¹⁰.

Само някои държави членки въведоха изрични правни разпоредби, даващи възможност за вписване и предаване на „незадължителна“ и „допълнителна“ информация.

С цел да се гарантира, че информацията за присъдата може да бъде предадена на държавата членка по гражданството на лицето във възможно най-кратък срок, тя трябва да е достъпна своевременно в регистъра за съдимост. За тази цел освен правните задължения съгласно Рамковото решение, някои държави членки (напр. CZ, DE, EE, LU

¹⁰ SE използва някои генерализации при категориите информация, но също така предвижда, че нотификациите се извършват съгласно принципите на Рамковото решение; в регистрите за съдимост на CZ са включени данни, които да гарантират, че осъденото лице „не може да бъде объркано с друго лице“.

и LV), наложиха и допълнително задължение на съдилищата да предоставят информацията за присъдите на регистъра за съдимост.

3.3. Актуализации

За да гарантира, че информацията е изчерпателна и актуална, член 4, параграф 3 от Рамковото решение изисква осъждащата държава членка незабавно да уведоми държавата членка по гражданство за всяка промяна или заличаване на информация от предходни нотификации. Почти всички държави членки (AT, BE, BG, CY, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, PL, PT, SE, SI, SK и UK) транспонираха тази разпоредба, като изрично посочиха задължението за нотифициране на промените. В CZ това задължение може да се изведе от контекста на законодателните актове. NL включи разпоредба за коригиране и заличаване на „неточни данни“ в предходни нотификации.

3.4. Предоставяне на допълнителна информация

По искане на държавата членка по гражданство и в отделни други случаи осъждащата държава членка е длъжна да представи копие на постановените присъди и предприетите последващи мерки, както и друга информация, която е от значение в тази връзка. Държавите членки могат да назначат допълнителен централен орган за предаването на тази информация.

Повечето държави членки (AT, BE, BG, CY, CZ, FI, HR, LT, LU, LV, NL, SI, SK и UK) са транспонирали член 4, параграф 4 от Рамковото решение в неговата цялост. Изглежда, че BG изпраща копия от съдебните решения не по поискване в отделни случаи, а автоматично за всички нотификации. В много държави членки копията от съдебни решения не са пряко на разположение на централните органи или не са въведени в регистрите за съдимост. Ето защо някои държави членки (CZ, LT, LV и SK) налагат изричното задължение на своите съдилища или съответните държавни органи да предоставят на централния орган исканата информация. AT препраща такива искания към съдилища си за по-нататъшни действия. CZ и CY назначават допълнителни централни органи, които имат пряк достъп до копия от решения, за да изпълни изискванията, поставени в член 4, параграф 4. PT не посочва изрично задължение за отговор на такива искания, но нейният централен орган може да иска копия на съдебни решения от издаващите съдилища с цел отговор на искания от други държави членки.

Значителен брой държави членки (DE, EE, ES, FR, HU, PL и SE) не са приели разпоредби в този смисъл. FR и PL уведомиха Комисията, че предават тази информация, но чрез канала на Конвенцията за правна взаимопомощ¹¹, тъй като техните централни органи нямат пряк достъп до копия от съдебни решения.

4. Задължения на държавата членка по гражданство на лицето

4.1. Съхраняване на информация за целите на препредаването ѝ

Член 5, параграф 1 от Рамковото решение задължава държавата членка по гражданството на лицето да съхранява цялата ѝ предадена информация за целите на препредаването, но оставя на всяка държава членка свободата да реши по какъв начин да съхранява информацията. Тъй като информацията за присъди, постановени в други държави членки, се съхранява единствено за целите на предаването ѝ, тя следва да се

¹¹ Конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите членки на Европейския съюз от 29 май 2000 г. (ОВ С 197, 12.7.2000 г., стр. 3).

съхранява независимо дали определено деяние е наказуемо и по правото на държавата членка на гражданството на лицето.

Почти всички държави членки (AT, BE, BG, CZ, CY, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SK и UK) въведоха в законодателството си изрична разпоредба за задължението за съхранение. Повечето предвиждат, че цялата информация, получена от други държави членки, следва да се съхранява в техните регистри за съдимост, т.е. независимо от това дали деянието е наказуемо и съгласно тяхното национално законодателство. AT, LT и PT посочиха това изрично в своите разпоредби. Изглежда, че SI не е включила разпоредба относно задължението за съхранение в своето законодателство.

Член 11, параграф 2 от Рамковото решение определя кои категории данни, получени от осъждащата държава членка по отношение на лице, осъдено в чужбина, следва да бъдат съхранявани от държавата членка по гражданството. Въпреки че по-голямата част от държавите членки (AT, BE, BG, CY, DE, EE, FI, FR, HR, HU, LT, LU, NL, PL, SK и UK) съхраняват цялата изисквана информация, три от тях (CZ, LV и SE) са приели разпоредби за прилагане, които са по-общи или включват някои конкретни условия, но не се уточнява точно коя информация трябва да се съхранява¹². ES и PT не са представили списъци на съхраняваната информация, но са установили общо задължение за съхраняване на цялата информация, предоставена от други държави членки.

Почти всички държави членки вписват в своите съществуващи бази данни за съдимост информацията, получена от други държави членки, за присъди, постановени в чужбина по отношение на техни граждани. Четири държави членки (BG, FI, HU и PT) избраха да създадат отделни регистри за съхранението на информацията по отношение на такива присъди за целите на препредаването ѝ. В повечето държави членки има една служба „Съдимост“ с един или повече регистри за съдимост. В някои държави членки (напр. BG) съществува децентрализирана структура на органите, отговорни за съхраняването на данни.

4.2. Актуализиране на информацията

Съгласно член 5, параграф 2 и 3 от Рамковото решение, когато държавата членка по гражданството получи нотификация за изменение или заличаване на информация, която вече е била предадена от осъждащата държава членка, тя е задължена да измени или заличи информацията по съответния начин.

Това обаче не трябва да води до третирането на лицата по по-неблагоприятен начин, отколкото ако са били осъдени от собствените им национални съдилища. Например когато националната уредба за съхранението и заличаването на информация би наложила заличаването на дадена присъда, държавата членка по гражданството на лицето не може да използва повече тази информация в собствените си съдебни производства; тя трябва обаче винаги да е в състояние да изпрати такава информация на друга държава членка при поискване. Така Рамковото решение въвежда принципа за „двоен правен режим“, в зависимост от това дали информацията се използва за вътрешни цели в държавата членка по гражданството на лицето или се предава на друга държава членка.

¹² SE използва някои общи категории информация, но също така предвижда, че шведското правителство може да изготви по-подробни правила в това отношение. За LV и CZ, вж. раздел 4.2.

Повечето държави членки (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, ES, FI, FR, HR, HU, LV, NL, PL, PT, SK и UK) транспонираха тези разпоредби, като изрично посочиха вписването на актуализациите. Някои от тях (напр. BE, HR, HU и UK) предвиждат, че само актуализираната информация може да се препредава. FR и PT развиха по-подробно принципа за „двоен правен режим“ принцип по-подробно, като предвиждат, че заличаването на чуждестранна присъда от националните им регистри в съответствие с националните правила, не възпрепятства предаването на информация за нея на друга държава членка, освен ако е заличена в осъждащата държава членка. В LT задължението за актуализация, макар и да не е предвидено изрично, може да бъде изведено от контекста. SE не упоменава вписването на изменения на информация, а само нейното заличаване. В EE само задължението за заличаване може да се изведе от препратката към съответното законодателство, но и задължението за изменение. Две държави членки предвиждат задължителното заличаване на чуждестранни присъди на своите граждани след максимален срок от пет години (DE) и 20 години (SE) от дата на осъждане, ако междуременно осъждащата държава членка не е получена информация за заличаване. LU и SI изглежда не са уредили въпроса с актуализациите. В допълнение към актуализирането на съхранената информация, NL въведе специфична форма на актуализация на информацията, която вече е била предоставена на друга държава членка в отговор на искане, ако тази информация е претърпяла промени в рамките на една година от момента, в който е била предадена.

5. Отговори на искания на информация

5.1. Искания по наказателни производства

Рамковото решение изисква държавата членка по гражданството да отговори на искания за информация на други държави членки, засягащи нейните граждани за целите на наказателното производство. Наказателното производство включва досъдебната, съдебната фаза и изпълнението на присъдата. Отговорът съдържа информация за национално постановени присъди и присъди, постановени в други държави членки, които са били изпратени след въвеждането на такова задължение на 27 април 2012 г. или предадени от тях преди тази дата и вписани в регистрите за съдимост. Това задължение обхваща и присъдите, постановени в трети държави и вписани в регистрите за съдимост на държавата членка по гражданството.

Всички държави членки (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK, UK) транспонираха член 7, параграф 1 от Рамковото решение в законодателството си. Повечето са въвели точния списък на категориите информация, предвидени в този член. Останалите предвиждат задължението да се отговори със съответната информация, включена в техния регистър (DE, EE, FI, HU, LV, NL и PL) или с извлечение от регистъра за съдимост, издадено за целите на наказателно производство (FR и LU). EE изпраща и копие от присъдата.

5.2. Искания за цели, различни от тези на наказателното производство

Член 7, параграф 2 от Рамковото решение посочва, че ако е поискана информация, за цели, различни от тези на наказателното производство (това се отнася за около 20 % от всички искания), централните органи могат да отговорят в съответствие с националното право. Информацията, която може да бъде включена в отговора, е потенциално същата като тази, която се включва при искания за целите на наказателно производство. Това зависи от националното право, което може да урежда по различен начин обхвата на информацията или реда и условията за нейното предоставяне. Освен това в Рамковото решение се установяват специфични правила за предаване на

информация, която осъждащата държава членка е обявила, че не предава за цели, различни от целите на наказателното производство. В такива случаи държавата членка по гражданството ще трябва да уведоми държавата членка, отправила искането, да се свърже директно с осъждащата държава членка. Така се осигурява висока степен на защита на личните данни, предадени от осъждащата държава членка на държавата членка по гражданството на осъденото лице.

Директива 2011/93/ЕС относно борбата със сексуалното насилие и със сексуалната експлоатация на деца¹³ съдържа специални разпоредби в член 10, параграф 3, които предвиждат задължение за държавите членки да предават информация относно наказателни присъди за престъпления, свързани със сексуално малтретиране на деца и произтичащите от тях наказания в отговор на искане по член 6 от Рамковото решение, за да се гарантира, че работодателите могат да разполагат с информация за тези присъди, когато наемат на работа лице за професионални или доброволчески дейности, свързани с преки и редовни контакти с деца. Изпълнението от страна на държавите членки на тези специални разпоредби ще бъде разгледано в специалния доклад за прилагането на Директива 2011/93/ЕС.

Всички държави членки са транспонирали член 7, параграф 2 от Рамковото решение в националното си право, но подробната правна уредба се различава значително. По-голямата част (BE, BG, CZ, CY, DE, EE, ES, FR, HR, LT, NL, SE, SI и UK) отговарят на искания за други цели в съответствие с националните разпоредби; по-конкретно:

- BE отговаря в съответствие с наказателнопроцесуалния си кодекс;
- CZ и DE не биха изпратили някои присъди, постановени в други държави членки, които техните национални съдилища не считат за присъди;
- DE и ES изпращат информация за същите цели и в същия обхват, като на съответните им национални органи;
- EE отговаря, когато това се позволява от нейния Закон за регистрите за съдимост;
- FR се позовава на информацията, включена в националното извлечение, издадено за цели, различни от тези на наказателното производство;
- HR отговаря в някои конкретни ситуации;
- LT би отговорила без съгласието на осъденото лице, ако националното му законодателство ограничава неговите права и свободи в конкретен случай, поради наложената му присъда; в противен случай е необходимо съгласието на лицето;
- NL предвижда, че отговор може да се предостави след внимателна оценка на всеки отделен случай; обхватът на предаваната информация ще зависи от тази оценка;
- в SE информацията би била предоставена, ако SE също има право да получи тази информация от държавата членка, отправила искането; освен това има определени видове информация, които могат да се предават само за целите на наказателното производство;

¹³ Директива 2011/93/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно борбата със сексуалното насилие и със сексуалната експлоатация на деца, както и с детската порнография и за замяна на Рамково решение 2004/68/ПВР на Съвета (ОВ L 335, 17.12.2011 г., стр. 1).

- SI обменя информация единствено по отношение на наказателни присъди, постановени на нейна територия, и такива, постановени в трети държави, но не и по отношение присъди, постановени в други държави членки и отнесени до нея;
- UK посочва, че може да предава информация само за присъди, за които лицето може да бъде реабилитирано („spent convictions“), както е определено в националното законодателство.

Освен това три държави членки изискват съгласието на засегнатото лице, ако трябва да се даде отговор:

- такъв винаги е случаят в ES, освен когато законът задължава дадено лице да представи извлечение от регистрите за съдимост;
- в LT се изисква съгласие в случаите, когато правата и свободите на осъденото лице не са ограничени от литовското законодателство поради наложената му присъда;
- в LU обменът се извършва само за целите на социалната работа с деца и винаги се изисква съгласие.

AT, LV, PL и SK не включват препратка към националното си законодателство в отговор на искания за други цели, нито други ограничения на информацията, като по този начин позволяват предаването на обхват от данни, съпоставим с този за целите на наказателното производство. Четири държави членки не обменят информация за цели, различни от тези на наказателното производство, освен при искания, отправени от отделни лица (FI, HU и PT) или за целите на социална работа с деца (като по този начин прилагат Директива 2011/93/ЕС) (LU). Две от тези държави (HU и LU), заедно със SI, която не предава информация за присъди, постановени в други държави членки, не включват в своите разпоредби ограничения относно предаването на информацията в съответствие с правилата, установени от осъждащата държава членка. FI, HU, LU, SI, EE, FR и NL не включват задължение за посочване на осъждащата държава членка, от която може да се получи информацията с ограничен достъп. Докато някои държави членки (напр. BG, EE и SE) предвиждат, че при изпращане на нотификации за присъди, постановени на тяхна територия, те могат да ограничат препредаването на тази информация само за целите на наказателното производство, нотификациите от ES и PT винаги са ограничени от това условие.

5.3. Искания от трета държава

Съгласно член 7, параграф 3 от Рамковото решение, когато отговаря на искания от трети държави (т.е. държави извън ЕС), държавата членка по гражданството може, при спазване на условията по член 7, параграф 1 и 2, да изпраща информация за присъди, постановени в други държави членки.

В законодателствата на държавите членки, предаването на информация от регистрите за съдимост на трети държави се урежда от конвенциите за правна взаимопомощ, други международни споразумения или специфични разпоредби в законодателството за регистрите за съдимост.

Повечето държави членки (BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HR, HU, LV, NL, PL, SE, SI, SK и UK) са транспонирали изрично условието, установено в член 7, параграф 3 от Рамковото решение в своите законодателства. В LT това задължение може да се изведе от контекста. PT предвижда на исканията от държави извън ЕС да се отговаря съгласно действащите приложими международни споразумения, при условие на реципрочност. AT, FR и LU не са приели разпоредби в тази област.

5.4. Искания към държава членка, различна от държавата членка по гражданството на лицето

Може да бъдат изпратени искания към държава членка, различна от държавата членка по гражданството на лицето. Например, към осъждащата държава членка може да бъде отправено искане за информация за присъди, постановени преди влизането в сила на Рамковото решение, които може да не са били изпратени на държавата членка по гражданство на лицето, или искане може да засяга лице — гражданин на трета страна, който не притежава и гражданство на държава — членка на ЕС.

Член 7, параграф 4 на Рамковото решение изисква държавата членка, която е получила искането да отговори като предостави информацията, която се съдържа в регистъра ѝ за съдимост относно присъди, постановени на нейна територия и присъди на граждани на трети държави и на лица без гражданство. Отговорът се подчинява на същите условия като тези, посочени в член 13 на Конвенцията за правна взаимопомощ, т.е. той е задължителен и трябва да съдържа цялата информация (в случай на искания за целите на наказателното производство) или да е в съответствие с националното законодателство (в случай на искания за други цели).

По отношение на граждани на трети държави, механизмът на ECRIS, при който се изплащат бланкетни искания до всички държави членки с цел да се установи дали дадено лице е било осъждано, заедно със задължението за отговор по член 7, параграф 4 от Рамковото решение, води до значителен административен товар за всички държави членки, включително за държавите членки (мнозинството), които не разполагат с търсената информация. По тази причина Комисията предлага директива за изменение на директивата относно обмена на информация от регистрите за съдимост за гражданите на трети държави, осъдени в ЕС.

Огромното мнозинство от държавите членки (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LV, NL, PL, PT, SE и UK) са транспонирали член 7, параграф 4 от Рамковото решение в неговата цялост. Повечето държави членки (AT, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, LT, NL, PL и SE) не правят разлика между отговорите по искания за информация относно собствените си граждани, гражданите на други държави членки и гражданите на трети държави за целите на наказателното производство или за други цели; всички се уреждат от едни и същи широко формулирани разпоредби. В допълнение към тези разпоредби две държави членки посочват по-конкретно, че информацията трябва да се предоставя съгласно Конвенцията за правна взаимопомощ (HU) или международните договори (LV). FI, HU и PT отговарят на исканията за информация само за целите на наказателното производство. BE, BG, CY, HR и UK приеха отделна разпоредба, припокриваща се в общи линии със съдържанието на член 7, параграф 4 от Рамковото решение, засягаща специално отговорите на искания за информация, отнасяща се до граждани на други държави членки. Две други държави членки имат подобна отделна разпоредба, но в SI тя засяга само отговори по отношение на граждани на трети държави и на лица без гражданство (а не на граждани на други държави членки), а в SK се споменава само, че информацията се предоставя, доколкото това се изисква от международни споразумения. LU изглежда не е транспонирал тази разпоредба.

5.5. Срокове за отговор

Отговори на искания за целите на наказателното производство и за други цели следва да бъдат предоставени незабавно и при всички случаи в рамките на десет работни дни, или 20 работни дни, ако искането е от лице, искащо информацията относно собствените

си данни. Ако държавата членка, получила искането, се нуждае от допълнителна информация, за да идентифицира лицето, обект на искането, тя следва да се консултира с молещата държава членка незабавно с оглед да бъде предоставен отговор в рамките на десет работни дни от деня на получаване на допълнителната информация.

Почти всички държави членки (AT, BE, CY, CZ, BG, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, SI, SK и UK) са транспонирали задължението за сроковете. HU и PL не са приели подробни разпоредби относно искането на допълнителна информация. CZ, NL и SK прилагат срока от десет дни и за исканията от отделни лица. SE урежда предоставянето на отговори по искания за целите на наказателното производство, но не и за други цели. DE не споменава срока за предоставяне на отговор на искания по член 6, параграф 1 от Рамковото решение, а само за тези, идващи от отделни лица. PT изглежда не е въвела срокове в законодателството си.

6. Искане на информация

Когато се иска информация на национално равнище за целите на наказателното производство или за други цели, централният орган на държавата членка може, в съответствие с националното законодателство, да отправи искане за информация до централния орган на друга държава членка (член 6, параграф 1 от Рамковото решение).

Почти всички държави членки (T, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HR, HU, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK и UK) са приели разпоредба, позволяваща на централния орган да поиска информация, когато има нужда от това за вътрешни органи. Някои държави членки (BG, EE, FI, HR, HU, LV, PL, PT, SE и SI) посочват кой точно може да поиска информацията от централния орган и при какви обстоятелства може да направи това на национално равнище. CZ, FI и HU искат информация само за целите на наказателното производство. PL иска информация в съответствие с правото на държавата членка — адресат, вместо със своето собствено. FR и LT не са приели изрични разпоредби относно исканията по член 6, параграф 1.

Прилагат се специални условия, когато гражданин на ЕС отправи искане до централния орган на държава членка, различна от неговата държава членка по гражданство, за информация относно собственото си досие за за съдимост от 27 април 2012 г. или по-късно. За да се гарантира, че държавата членка — адресат не издава извлечение, което не включва изчерпателна информация относно досието за съдимост на лицето, член 6, параграф 3 от Рамковото решение я задължава да поиска информация от държавата членка по гражданството на лицето и да я включи в извлечението. Тази разпоредба е от особено значение в контекста на получаване на извлечения от регистрите за съдимост за целите на наемане на служители в чувствителни сектори като сектора на сигурността или работата с деца (вж. Директива 2011/93/ЕС).

Въпреки че по-голямата част от държавите членки (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, ES, FI, FR, HR, LT, LU, LV, PL, PT, SE, SI и SK) въведоха задължение за централния орган да иска информация от името на гражданин на друга държава членка, няколко от тях (BG, FI, LV, SE и SK) не са предвидили изрично, че получената информация следва да бъде включена в извлечението, издадено на гражданина. В Хърватия, като цяло, физическите лица не могат да получават свидетелства за съдимост, а само да прочетат съдебното си досие в присъствието на служител. Специален сертификат може да бъде издаден по изключение за целите на дейности, които включват редовен контакт с деца, или за упражняването на специфично право в чужбина или в международна организация. В DE, HR и NL гражданинът получава специален „сертификат за поведение“. EE, HU, NL и UK не са транспонирали задължението, посочено в член 6, параграф 3. В NL, като в

HR, физическо лице не може да поиска извлечение от своето досие за съдимост, а разполага само с правото да го прегледа. Може да бъде получен сертификат за „добро поведение“, например за целите на проверка преди наемане на работа, но това е уредено в отделни разпоредби, за които Комисията не е уведомена. UK е транспонираше само член 6, параграф 2 от Рамковото решение, без задължение за искане на информация.

7. Условия за използването на лични данни

Рамковото решение съдържа няколко разпоредби, предназначени да осигурят високо равнище на защита на личните данни (членове 7 и 9 от Рамковото решение). Личните данни, предоставени в отговор на искане, мога да бъдат използвани само за целите, за които са били поискани. Освен това личните данни, предоставени за цели, различни от тези на наказателното производство, могат да бъдат използвани в съответствие с националното право на молещата държава членка, в рамките на ограниченията, определени от държавата членка — адресат. По същия начин личните данни, предадени на трета държава, са обект на всички ограничения по отношение на целта и начина на използване, посочени от осъждащата държава членка.

Почти всички държави членки (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HR, HU, LT, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK и UK) са въвели тези гаранции по отношение на личните данни. Повечето държави членки отразиха до известна степен разпоредбите на Рамковото решение, а BG, FI и LT добавиха изрично позоваване обработването на личните данни да се извършва в съответствие с националните им инструменти за защита на данните. FI, LU, LT и PT са включили директно разпоредби относно правата на субекта на данни; във FI например лицето има право да попита на кого и с каква цел са били предадени неговите данни през изминалата година. Във всеки случай националното законодателство в областта на защитата на личните данни се прилага по отношение на обработването на лични данни в националните бази данни за съдимост и на обмена на такива данни с другите държави членки. FR и LU изглежда, че не са приели съответни разпоредби в тази област, въпреки че FR включи декларация, че информацията може да бъде разкривана само когато това се предвижда от закона.

8. Приемане на електронен стандартизиран формат на предаване

Системата ECRIS, позволяваща информацията да се обменя по електронен път в съответствие със „стандартизиран европейски формат“, беше създадена въз основа на Рамковото решение. От 27 април 2012 г. държавите членки са длъжни да я използват за всички предавания, извършвани въз основа на член 11, параграф 3 от Рамковото решение. Понастоящем всички държави членки осъществяват обмен на информация чрез ECRIS, с изключение на SI, PT и MT¹⁴.

Повечето държави членки (BE, BG, CY, CZ, EE, ES, FR, FI, HR, LT, LV, NL, PL, PT, SI и SK) въведоха изискване в националното си законодателство да обменят информация по електронен път въз основа на стандартизиран формат. Много държави членки (BE, BG, EE, HR, LT, PL, SI, SK и UK) изрично посочиха системата ECRIS като електронния канал за обмен на информация от регистрите за съдимост. В SI министърът на правосъдието ще издаде заповед за определяне на датата, на която ще започне електронният обмен на информация чрез ECRIS. В AT използването на електронен формат може да се

¹⁴ До края на 2014 г. процентът на взаимното свързване бе 66 % от всички възможни взаимни връзки между всички държави членки. MT заяви, че е започнала взаимно свързване през 2015 г.

изведе от контекста. DE, HU, LU, SE и UK не са упоменали електронния формат в своите национални разпоредби, но на практика обменят информация чрез ECRIS.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Транспонирането на Рамковото решение от 22 държави членки доведе до значителен напредък в подобряването на обмена на информация от регистрите за съдимост в рамките на Съюза. Рамковото решение се доказва като незаменим инструмент, който се използва ежедневно от 25 държави членки и е предоставил реална и практическа добавена стойност в работата на съдебните органи.

Има области, посочени в този доклад, в които транспонирането на конкретни разпоредби е непълно и следователно Комисията счита, че е важно държавите членки изцяло да транспонират Рамковото решение и спешно да вземат всички необходими мерки. В това отношение Комисията ще следи отблизо развитието на събитията и ще предприеме всички подходящи действия.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ПРЕГЛЕД НА НОТИФИКАЦИИТЕ НА ДЪРЖАВИТЕ ЧЛЕНКИ

	<i>Мерки за транспониране, за които е постъпила нотификацията? Дата на нотификацията</i>	<i>Мерки за прилагане</i>	<i>Дата на транспониране/влизане в сила</i>	<i>Нотификацията относно компетентните органи (член 3, параграф 2)</i>
AT	Да 20.8.2013 г.	Изменение на Федералния закон за съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси с държавите членки на Европейския съюз от 27.12.2011 г.; Изменение на Закона за регистрите за съдимост от 20.4.2012 г.; Изменение на Закона за присъдите, за които лицето може да бъде реабилитирано от 20.4.2012 г.;	27.4.2012 г.	Полиция — служба „Регистър за съдимост“ на Дирекция „Федерална полиция“ във Виена
BE	Да 30.1.2015 г. 18.7.2014 г.	Членове 589-597 от Наказателно-процесуалния кодекс, изменен със Закона от 25 април 2014 г. относно различни въпроси в областта на правосъдието; Проект за циркулярно писмо относно обмена на информация за съдимост между държавите членки на ЕС	Циркулярно писмо: края на март 2015 г.; Прецизни мерки: 24.5.2014 г.	Министерство на правосъдието — Централно бюро „Регистър за съдимост“ (<i>Casier Judiciaire Central</i>), Брюксел
BG	Да 30.7.2014 г. 20.3.2013 г.	Изменения на Закона за съдебната власт и на Наредба № 8 от 26 февруари 2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост	15.2.2013 г. 1.9.2012 г.	Министерство на правосъдието — Централно бюро за съдимост, София
CY	Да 23.4.2012 г.	Решение № 71.068 от 8 октомври 2010 г. за приемане на Рамково решение 2009/315/ПВР		Полиция — началник на полицията; Архив за прецизни присъди (отдел С); Архив за прецизни присъди: Централно управление на полицията, пътнотранспортни нарушения (отдел Б); Централно управление на полицията, Дирекция „Европейски съюз и

				международно полицейско сътрудничество“
CZ	Да 25.3.2015 г. 9.7.2014 г. 1.2.2013 г.	Закон № 357/2011 за изменение на Закон № 269/1994 за регистрите за съдимост, както е изменен, и някои други закони	27.4.2012 г.	Министерство на правосъдието — Бюро „Съдимост“ в Прага; Министерство на правосъдието
DE	Да 25.6.2014 г. 16.3.2012 г.	Закон за подобряване на обмена на данните от регистрите за съдимост между държавите членки на Европейския съюз и за изменение на разпоредби в закона, уреждащ регистрите за съдимост от 15 декември 2011 г.	27.4.2012 г.	Министерство на правосъдието — Централен федерален регистър, Бон
DK	Не			Полиция — Център за комуникации на националната полиция на Дания, Копенхаген
EE	Да 12.2.2015 г.	Закон за регистъра на наказанията от 17 февруари 2011 г.	1.1.2012 г.	Министерство на правосъдието — Център на регистрите и информационните системи, Талин
EL	Не			Министерство на правосъдието — Отдел „Съдимост“, Атина
ES	Да 14.11.2014 г. 7.7.2014 г.	Закон 7/2014 от 12 ноември 2014 г. относно обмена на информация за предишни присъди и вземането предвид на наказателни присъди в Европейския съюз	1.12.2014 г.	Министерство на правосъдието — Централен регистър на осъдените лица, Мадрид
FI	Да 26.6.2014 г. 29.5.2012 г.	Закон за съхраняване и разкриване на информация от регистрите за съдимост, между Финландия и другите държави — членки на Европейския съюз (214/2012) от 11 май 2012 г.; Закон за изменение на Закона за регистрите за съдимост (215/2012), с изключение на изменението на член 4А от 11 май 2012 г.; Акт за изменение на член 24 от Закона за международната правна взаимопомощ по наказателноправни въпроси (217/2012) от 11 май 2012 г.	15.5.2012 г.	Министерство на правосъдието — Център за правния регистър, Хамеенлина
FR	Да 10.3.2015 г.	Закон № 2012-409 от 27 март 2012 г. относно изпълнението на присъди;	1.12.2014 г.	Министерство на правосъдието — Национален регистър

	20.1.2015 г. 22.1.2013 г.	Постановление № 214 от 28 ноември 2014 г. относно националните регистри за съдимост и обмена с други държави — членки на ЕС		за съдимост, Нант
HR	Да 18.6.2014 г. 28.6.2013 г.	Закон № 143/12 относно правните последици на присъдите, регистрите за съдимост и реабилитацията; Изменения на Правилника регистъра за съдимост (NN, № 66/2013)	1.7.2013 г.	Министерство на правосъдието, Загреб
HU	Да 30.12.2014 г. 28.11.2014 г.	Акт XLVII от 2009 г. относно системата за регистър за съдимост, регистъра за присъди, постановени срещу граждани на Унгария от съдилищата на държавите — членки на Европейския съюз, и вписването на биометрични данни за целите на наказателното производство и правоприлагането; Акт LXXVIII от 2013 г. за изменение на някои актове по наказателноправни въпроси; Акт CLXXXVI от 2013 г. за изменение на някои актове по наказателноправни въпроси и други актове, свързани с тях; Акт XIX от 1998 г. за наказателното производство; Постановление № 276 от 23 декември 2006 г. относно създаването, отговорностите и компетентността на Централното бюро за административни и електронни обществени услуги; Акт CXII от 2011 г. относно информационното самоопределяне и свободата на информацията		Министерство на вътрешните работи — Централен институт за административни и електронни обществени услуги, Будапеща
IE	Не — получен е проектозакон			Министерство на вътрешните работи — Garda Commissioner (националната полиция), Tipperary
IT	Не			Министерство на правосъдието — Бюро за съдимост, Рим
LT	Да 27.5.2014 г.	Закон за регистъра на заподозрени, обвиняеми и осъдени лица № XI- 1503, приет	1.7.2012 г.	Министерство на вътрешните работи — отдел

		на 22 юни 2011 г.; Постановления относно регистъра на заподозрени, обвиняеми и осъдени, одобрени с Резолюция № 435 на правителството на Република Литва от 18 април 2012 г.; Правила за вписване на субектите и оповестяването на данни от регистъра на заподозрени, обвиняеми и осъдени от 10 август 2012 г.		„Информационни технологии и комуникации“, Вилнюс
LU	Да 3.7.2014 г. 24.5.2013 г.	Закон от 29 март 2013 г. относно организацията и обмена на информация, получена от регистрите за съдимост, между държавите членки на ЕС	1.8.2013 г.	Главна прокуратура, Люксембург
LV	Да 27.1.2015 г. 24.7.2014 г.	Закон регистъра за съдимост от 10 октомври 2013 г.; Постановление на Министерски съвет № 1427 от 10 декември 2013 г. относно съдържанието и оформлението на формуляра за искане и предоставяне на информация за присъди; Наредба на Министерския съвет по отношение на предоставянето и получаването на информация от регистрите за съдимост, размерът на таксата и подготвяне на извлечението	1.1.2014 г.	Министерство на вътрешните работи — информационен център, Рига
MT	Не			Полиция — отдел „Наказателно разследване“, Флориана
NL	Да 12.4.2012 г.	Постановление от 23 март 2012 г. за изменение на Постановлението на съдебните данни и регистрите за съдимост	1.4.2012 г.	Министерство на правосъдието — Служба за съдебна информация, Алмело
PL	Да 31.7.2013 г.	Закон от 16 септември 2011 г. за изменение на Закона за националния регистър за съдимост	27.4.2012 г.	Министерство на правосъдието — Национално бюро за информация относно регистъра за съдимост, Варшава
PT	Да 15.6.2015 г. 5.5.2015 г.	Закон № 37/2015 от 5 май 2015 г. за определяне на основните принципи, уреждащи организацията и функционирането на наказателното идентифициране и транспониране на Рамково решение 2009/315/ПВР	22.7.2015 г.	Министерство на правосъдието — Бюро за наказателно идентифициране, Лисабон

		националното право.		
RO	Не			Министерство на вътрешните работи — Генерален инспекторат на полицията: Дирекция „Регистри за съдимост, статистика и оперативни регистри“, Букурещ
SE	Да 21.5.2013 г.	Закон за изменение и допълнение на Закона за регистрите за съдимост (1998: 620); Закон за изменение и допълнение на Закона за полицейските данни (2010: 361); Закон за изменение на Закона за международната правна взаимопомощ по наказателноправни въпроси (2000:562); Закон за изменение на Закона за обществения достъп до информация и поверителността на информацията (2009:400); Закон за изменение и допълнение на Наредбата за полицейските данни (2010: 1155); Наредба за изменение на Наредбата, съдържаща инструкции за националната полицейска служба (1989: 773); Наредба за изменение на Наредбата за регистъра за съдимост (1999: 1134); — всички издадени на 29 ноември 2012 г.	1.1.2013 г.	Полиция — Национална полицейска служба, Кируна
SI	Да 12.12.2013 г. 22.10.2013 г.	Закон за международното сътрудничество по наказателноправни въпроси между държавите членки на Европейския съюз от 23 май 2013 г.	20.9.2013 г.	Министерство на правосъдието — Отдел „Съдимост“, Любляна
SK	Да 10.6.2014 г.	Закон № 334/2012 за изменение на Закон № 330/2007 за регистъра за съдимост и на някои други закони	1.1.2013 г.	Главна прокуратура, Братислава
UK	Да 9.1.2015 г.	Закон 62-74 за наказателното правосъдие и Закон за защита на данните (Протокол № 36) от 2014 г., Закон (международно сътрудничество) от 2003 г.	1.12.2014 г.	Полиция — Служба „Регистър за съдимост“ (ACRO) в Саутхемптън